

DIUMENGE II D'DVENT (B)
(Diumenge de la predicació de Joan Baptista)

TEOLOGIA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

1. L'Oració de Jesús

Nosaltres, batejats i confirmats, immersits en la mort-resurrecció de Jesús, i havent rebut l'Esperit Sant, no podem fer altra cosa que no sigui contemplar l'exemple del mateix Senyor.

"El mateix Fill de Déu que és u amb el Pare" (cf. Jn 10,30) i que en entrar al món digué: "Vull fer la vostra voluntat" (He 10,9; cf. Jn 6,38), s'ha dignat a donar-nos alguns exemples de la seva oració. Així, molt sovint els evangelis el mostren pregant: quan el Pare revela la missió a què l'envia (Lc 3,21-22), abans de cridar els Apòstols (Lc 6,12), quan beneeix Déu en la multiplicació del pa (Mt 14,19; 15,36; Mc 6,41; 8,7; Lc 9,16; Jo, 6,11), en la transfiguració (Lc 9-28-29), quan cura el sord-mut (Mc 7,34) i ressuscita Llätzer (Jn 11,41ss), abans de demanar a Pere la seva confessió (Lc 9,18), quan ensenya els deixebles a pregar (Lc 11,1) o bé quan tornen de la missió (Mt 11,25ss; Lc 10,21ss), quan beneeix els infants (Mt 19,13) i prega a favor de Pere (Lc 22,32).

La seva activitat quotidiana anava estretament unida a la seva oració, és més, era com si naixés d'ella, com quan es retirava al desert o a la muntanya per pregar (Mc 1,35; 6,46; Lc 5,16; cf. Mt 4,1; Mt 14,23), es llevava molt de matí (Mc 1,35), o bé passava la nit en oració llargament fins a l'alba (Mt 14,23.25; Mc 6,46.48; Lc 6,12).

D'ell creiem amb raó que prenia part en la pregària pública que es feia a les sinagogues, a les quals entrava en dissabte "com tenia costum" (Lc 4,16), o bé al temple, que anomenà "casa d'oració" (Mt 21,13), com també feia la pregària privada que els jueus piadosos recitaven diàriament. En els àpats deia les benediccions tradicionals, com se'ns diu en la multiplicació del pa (Mt 14,19; 15,36), en l'últim sopar (Mt 26,26), a la taula d'Emmaús (Lc 24,30); també quan cantà l'himne amb els seus deixebles (Mt 26,30).

Fins a l'últim moment de la seva vida, quan s'acostava la passió (Jn 12,27s), en l'últim sopar (Jn 17,1-26), en l'agonia de Getsemani (Mt 26,36-44), i en la creu (Lc 23,34.46; Mt 27,46; Mc 15,34), el diví mestre ens ensenyà que l'oració era allò que donava la força al seu ministeri messiànic i a la seva mort pasqual. Ell, en efecte, "durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes" (He 5,7), i amb un sacrifici perfecte ha portat per sempre a la plenitud els qui ara són santificats en l'ara de la creu (He 10,14), i, ressuscitat d'entre els morts, viu intercedint sempre per nosaltres (cf. He 7,25)" (OGLH 4).

Mn. Gerard Soler
Litúrgia viva. Litúrgia de les Hores, 7-12-14

